

Metropolitanskolens Nedlæggelse, og at Metropolitanskolens Nedlæggelse for ham var det samme, som at samtlige lærde Skoler i Landet kun skulde betragtes som en Nødhjælp, der ogsaa snarest muligt skulde falde bort. Jeg vil i den Anledning sige den høitagtede Minister, at naar man vil gaae tilbunds i dette Spørgsmaal, maa man ikke alene sige, at de lærde Skoler, men ogsaa Universitetet og alle de andre Anstalter, som Staten tager sig af, ere ikke Andet end en „Nødhjælp“. Thi er det af en anden Grund, at Staten tager sig af dem, end fordi den erkjender, at Befolkningen ikke kan faae de Kunstfæber og de Goder, som den faaer igjennem disse Anstalter, medmindre at Staten underholder dem? De ere altsaa at betragte som en Nødhjælp, og ere virkelig ikke Andet, thi saasnart Staten kommer til Overbeviisning om, at det Gode, som ydes ved de forskjellige Institutters Opretholdelse, kan naaes af Befolkningen paa anden Maade, bør den fornøftmæssig høre op med at understøtte dem. At Ministeren betragter det anderledes, kan ikke forandre Sagen; — det vil altid vise sig, at det kun er som en Nødhjælp, at Staten tager sig af sige Indretninger. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som nu er reist, skal jeg gjøre opmærksom paa, at dengang vi i Udvalget konfererede med den høitagtede Minister om det foreliggende Forslag, hittede han sig ikke imod det, saaledes som det ærede Medlem for Præstø Amtets 6te Valgkreds (H. Hage) nu har foranlediget ham til at gjøre. Jeg skal anføre, at her ikke paa nogen Maade er Tale om nogen Borgerret, thi da havde det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at det vilde være i højeste Grad at dadle, om vi havde foreslaaet, at nogen Borgerklasse skulde udelukkes fra den almindelige Retlighed til ved Domstolene at søge sin Ret. Men her er ikke Tale om nogen Borgerklasse i dens Forhold som Borgerklasse, men om Embedsmænds Forhold til Staten, der lønner dem; og skulde Staten ikke, uden at forsee sig mod nogetsomhelst Princip, der fortjener Anerkjendelse, have det i sin Magt at sige: Staten lønner sine Embedsmænd paa den og den Maade, men den forbeholder den lovgivende Magt, forsaavidt der bliver opkastet Tvivl om Beregningsmaaden af Lønningen, i ethvert Tilfælde

at afgjøre Spørgsmaalet selv, uden at det underkastes Domstolenes Prøvelse. Er det ikke en Selvfølge? Har det ikke viist sig allerede, hvilke store Misligheder den anden Maade at tage Sagen paa har ført til? Og naar den ærede Taler anfører, at det er dog noget Mærkværdigt ved en saadan særlig Lov at lade de paagjældende Embedsmænd blive underkastede saadanne Regler, saa veed han jo meget godt, at vi ikke have nogen almindelig Lønningslov, hvori vi kunne indsætte en saadan Bestemmelse, men hvad vi kunne gjøre, det er, at vi, efterhaanden som en Lønningslov bliver 5 Aar gammel og skal revideres, da ved denne Revision indsætte saadanne Bestemmelser som denne; det er at bringe Sagen i den fornøftige Gænge. Jeg troer derfor ikke, at Udvalget har kunnet gaae nogen anden Vej end at gjøre Begyndelsen her, og forsaavidt Rigsbagen erkjender, at det er Noget, der bør opretholdes, saa bør vi, som sagt, stræbe hen til ved Revisionen af enhver følgende Lønningslov at faae denne Anstuelse i det Hele gennemført.

Formanden: Jeg skulde med Hensyn til den Ytring af den ærede Ordfører, at Ministeren under Forhandlingerne i Udvalget ikke havde udtalt sig saaledes om det Forslag, Ordføreren nævnte, som han har udtalt sig derom idag, som ogsaa med Hensyn til en lignende Ytring, der er falden tidligere fra den ærede Ordfører i Anledning af et andet under Forhandling værende Forslag, bringe i Erindring, at der altid har været holdt over, at hvad der er foregaaet i et Udvalg, har en mere privat Karakter, og derfor ikke vel maa drages frem under Forhandlingerne her i Salen.

Ordføreren: Maatte jeg dog anføre dertil, at det vistnok gjør nogen Forskjel, naar Taleren er om vedkommende Minister; thi det er jo netop Hensigten med Konferencen med de enkelte Ministre i Udvalgene, at man faaer at vide, hvorledes de betragte de forskjellige Spørgsmaal, og da det her omhandlede Udvalg, efter hvad der er blevet oplyst, ikke har havt Anledning til, efter den stedfundne Konference at forhandle om dette Punkt, antog jeg ikke, at der var Noget til Hinder for at udtale mig, som jeg gjorde.